

end jeg selv hører til, der nære den Anskuelse, at Kjøbenhavns Befæstning er Vandvid, og at hvis Danmark skal sikkes, maa det ste ved andre Forsvarsforsanstaltninger, og andre Foranstaltninger end dem, der foretages fra Krigsbestyrelsens Side og ganske særlig ved Foranstaltninger, der ikke stille meningsløse, urimelige, uovertommelige Krav til vor økonomiske Evne, der er meget mere anspændt, end den ærede Minister vienshyllig gjør sig Begreb om — vilde kunne blive en anden Forhandling, end naar den ærede Minister holder et politisk Foredrag, som det i Gaar. Dette var jo væsentlig det samme, som hvad den ærede Minister har udtalt i Foredrag i de konservative Klubber og paa Frederiksberg og paa andre Steder, og som i Virkeligheden kun var Polemik, det var virkelig ikke Andet, den ærede Minister sagde i Gaar. Den ærede Minister gif tilbage til 1885 og reasumerede, hvad der er sket siden den Tid, og han gjentog — jeg troede ikke, at den ærede Minister havde gidet gjentage det, hvad der er sagt i hans Blade og Klubber og af hans Venner, hvorledes vi havde affaaet Forhandlingerne i 1885. Den ærede Minister burde dog være den Sidste til at sige noget Saadant; thi han var Medlem af det Ministerium, der med saa stor Iver og Omfigt arbejdede paa at affjære Forstaaelsen om den midlertidige Finantslov. Der maatte jo en utrolig Anstrængelse til for at naae dette Maal, og kun ved usigelig Hensynsløshed mod dette Thing, idet der blev udtalt, at hvad Ordføreren i dette Thing sagde, betød ikke Noget — det var noget Andet, der laa bagved — Ilyktedes det Ministeriet at hindre Forstaaelse om den midlertidige Finantslov i 1885. Det veed den ærede Krigsminister lige saa godt som jeg. Den ærede Minister maa jo selv have gjenne-gaaet den hele Vengstelse, som det var for ham, at der var Mulighed for en Forstaaelse om en midlertidig Finantslov. Jeg er vis paa, at den ærede Minister ikke har glemt, hvilken Lettelse det var for ham, da det sprang, og hvilken Ubehagelighed det vilde have været for ham, om der var kommen Forstaaelse om en midlertidig Finantslov. Det maa have været en Lettelse for den ærede Minister, da han stod i Landsstthinget og fraraadede eller hørte sin Chef i Landsstthinget fraraade videre Forhandling derom — den ærede Minister og hans Chef er jo det samme, jeg antager, at det er to Hjærter og et Slag. Den ærede Minister gif videre og nævnte, hvad der fore-gik ifjor, naar man taler om ifjor hører det altid til, at Enhver maa sige, at

det begyndte med en Skinforhandling, men endte med en virkelig Forhandling. Ogsaa den ærede Minister endte med at anerkjende, at der i Slutningen af Samlingen ifjor var en høj Grad af Overbevisning om, at den Forhandling, vi førte om Finantsloven, gif i Retning af virkelig Forhandling og ikke var en Skinforhandling. Men naar dette var Tilfældet, hvorfor afbrød da Ministeriet Forhandlingen ifjor? Det er mig umuligt at forstaa. Derjom der virkelig da var opstaaet denne Udfigt til en virkelig Forhandling om det, der skulde føre Landets Livs-fag og saa mange andre store Spørgsmaal i Havn, hvorfor afbrød man saa Forhandlingen? Det vilde jeg gjerne høre en Forklaring af; thi det har overrasket mig at høre, at den ærede Minister indrømmede, at i Slutningen af Samlingen, efter at vi havde havt Opøsning, var der Udfigt til virkelig Forhandling, var der efter det ærede Ministeriums Mening for første Gang Udfigt til Forhandling, og saa — ja saa afbryder Ministeriet den ved at sende Rigsdagen hjem. Det vilde være særdeles interessant at faae Oplysning om, hvad der har foranlediget Ministeriet til at afbryde Forhandlingerne, i det Dieblit, da det troede, at der var Udfigt til at komme til et Resultat, man faaer det Indtryk, at det ærede Ministerium har ventet med at afbryde Forhandlingerne indtil det troede, de kunde føre til Noget. Se, om alle disse Ting skulde vi gjerne have Oplysninger, og saa var det tillige ønskeligt fra den ærede Minister at faae en bestemt Erklæring og Udtalelse om, at Forhandlingen fra hans Side er Alvor, det savne vi. Stillingen er ikke den, at der er nogen Tvivl om vore Forhandlinger Alvor (Modsigelse) Nei, det veed Alverden meget godt, og den ærede Minister har selv be-kjendt, at vore Forhandlinger Maal er udtalt igjennem, hvad vi have sagt: Vi forhandle med det Formaal at bringe lovlige Tilstande tilveie i Landet og Sagerne frem; men med Hensyn til de provisoriske Love og Kjøbenhavns Befæstning staa vi paa det Standpunkt, at vi sige Nei. Jeg tror, at intet politisk Parti kan udtale sig tydeligere, end vi have gjort. Men hvad har den ærede Minister svaret derpaa? Den ærede Minister har angrebet os, og endte med en Formaning til Folkethinget om, at det altid burde enes med Landsstthinget. Derjom saadan en Tale holdes i Almindelighed om, at vi altid bør enes, saa lyder det jo meget smukt; men hvad er Meningen med denne Tale i den ærede Ministers Mund? Hvis jeg ikke tager meget feil, vil den ikke sige Andet, end at, hvis de Herrer ikke blive enige